

ΔΕΛΤΙΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΘΥΕΛΛΗΣ

ένδετο
αφιέρωμα
Νοέμβριος 2014

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Αφεταιριακές προσεγγίσεις και άμεσες διεκδικήσεις

Αριστερά, κίνημα και Δίκτυο

Αυτό το αφιέρωμα του «Δ.Θ.»
έχει διπλό στόχο:

Αφενός, να διευκρινίσει
με ποια οπτική αντιμετωπίζουμε
το ενδεχόμενο
μιας κυβέρνησης της Αριστεράς
και, αφετέρου,

να βοηθήσει στον εξοπλισμό
του ευρύτερου κινήματος
με αιτήματα και άξονες πάλης
για την αμέσως επόμενη περίοδο.

Το αφιέρωμα αναφέρεται
στα λεγόμενα εθνικά θέματα,
το μεταναστευτικό / προσφυγικό,
τις φυλακές
και τους πολιτικούς κρατούμενους,
την αστυνομική καταστολή
και τη φασιστική τρομοκρατία.

Ενόψει της
Πανελλαδικής Συνάντησης του Δικτύου,
που θα γίνει τον Ιανουάριο του 2015,
θα υπάρξει και δεύτερο αφιέρωμα
για τα εργασιακά δικαιώματα,
τα κοινά αγαθά και το περιβάλλον,
τα κοινωνικά δικαιώματα,
την υγεία, την εκπαίδευση
και την κοινωνική αυτοοργάνωση.

Η συντακτική ομάδα του «Δ.Θ.»

Τον Νοέμβριο του 2011 ανοίξαμε τη συζήτηση για το σχηματισμό κυβέρνησης της Αριστεράς στην Ελλάδα την αμέσως επόμενη περίοδο. Αν και η ιδεολογική και πολιτική παράδοσή μας δεν περιλαμβάνει «κυβερνητικές λύσεις» και «διαρθρωτικές αλλαγές του κράτους», υπήρξαμε η πρώτη οργάνωση που έθεσε αυτό το ζήτημα στο κίνημα, με κείμενα, δημόσιες παρεμβάσεις και αυτοτελείς εκδηλώσεις. Αυτή η επιλογή καθορίστηκε, σε γενικές γραμμές, από τους εξής παράγοντες: Πρώτον, από την έκρηξη του κινήματος των πλατειών και τις αλληπαλληλες γενικές απεργίες από την άνοιξη του 2010 ως το καλοκαίρι του 2011, αλλά και την αποτυχία να ακυρωθεί το Μεσοπρόθεσμο και να ανατραπεί με κινήματικούς όρους το μνημονιακό καθεστώς. Δεύτερον, από τη συνεκτίμηση της μεγάλης φθοράς του «δικομματισμού», της ανόδου της επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ και της διεξαγωγής εκλογών το αμέσως επόμενο διάστημα – έγιναν την άνοιξη του 2012. Τρίτον, από την πεποίθηση ότι στο πλαίσιο των κοινωνικοπολιτικών συσχετισμών του τέλους του 2011 το πρόταγμα της κυβέρνησης της Αριστεράς θα λειτουργούσε συσπειρωτικά για τον κοινωνικό ριζοσπαστισμό, ο οποίος εκφράστηκε και αναπτύχθηκε κυρίως μέσω του κινήματος των πλατειών.

Τρία χρόνια μετά ισχυριζόμαστε ότι, παρά την υποχώρηση του κινήματος και τις παλινωδίες του ΣΥΡΙΖΑ, ο στόχος του σχηματισμού κυβέρνησης της Αριστεράς παραμένει ορθός και πρέπει, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, να ενδιαφέρει το σύνολο του κινήματος, του αντιεξουσιαστικού χώρου συμπεριλαμβανομένου. Εξηγούμαστε: Ο σχηματισμός μιας τέτοιας κυβέρνησης αποτελεί πλέον επιλογή μεγάλων τμημάτων των «από κάτω» για να αναχαιτιστεί η μνημονιακή λαίλαπα. Με αυτή την έννοια, η απολύτως αναγκαία έκκληση στους καταπιεσμένους να μην περιμένουν από κανένα σωτήρα να τους σώσει (ούτε από την Αριστερά), αλλά να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους, για να μη συρρικνώνεται σε ηθικολογία, δεν πρέπει να λειτουργεί εκ των προτέρων απορριπτικά στο ενδεχόμενο σχηματισμού μιας τέτοιας κυβέρνησης, στο όνομα της (όντως πιθανής) αποτυχίας της. Αντίθετα, οφείλει να οικοδομεί από σήμερα εκείνους τους όρους που θα την πιέζουν προς τα αριστερά και, κυρίως, θα εξοπλίζουν το κίνημα και τους εργαζόμενους με τα αιτήματα, τα επιχειρήματα, τις μορφές αυτοοργάνωσης και αγώνα που θα τους επιτρέψουν να αξιοποιήσουν την αριστερή κυβέρνηση ως μεταβατικό όχημα στη διαδικασία της αντικαπιταλιστικής υπέρβασης ή, ακόμα, στην περίπτωση ήττας της ως ασπίδα στην επακόλουθη καταστροφή.

Νομίζουμε ότι υπάρχει πολύς κόσμος στην ευρύτερη Αριστερά (του ΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μη εξαιρουμένων), αλλά και στο εσωτερικό του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ, που θέλει να σχηματιστεί κυβέρνηση Αριστεράς, που αμφιβάλει αν θα είναι αριστερή και αναζητά τρόπους πίεσης και κινητοποίησης. Αυτή η γενική διάθεση, για να μην περιοριστεί σε μια απλή εκλογική υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ, πρέπει από τώρα να συγκροτηθεί πολιτικά, να οργανώνεται και να διεκδικεί με χαρακτηριστικά προωθητικής αντιπολίτευσης σε μια τέτοια κυβέρνηση. Δεν έχουμε αυταπάτες ότι αυτό είναι εύκολο, ωστόσο πιστεύουμε ότι μια τέτοια επιλογή είναι μονόδρομος και για τη δημιουργία εκείνου του πολιτικού ρεύματος που θα την προωθήσει εργαζόμενα.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ:

«ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ» και

Το Αιγαίο δεν είναι ελληνική λίμνη

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι για τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό ευθύνονται εξίσου και οι δύο πλευρές. Αναφέρουμε ενδεικτικά ότι τη Μικρασιατική Εκστρατεία (εισβολή στην Τουρκία) τη διέπραξε η Ελλάδα και η ήττα (και όχι η προδοσία) αυτής της εισβολής οδήγησε στη Μικρασιατική Καταστροφή. Επίσης, πριν την τουρκική εισβολή στην Κύπρο και την επακόλουθη κατοχή του βόρειου τμήματος του νησιού είχε προηγηθεί το ελληνοκυπριακό πραξικόπημα και η δεκαπενταετής στυγνή καταπίεση της τουρκοκυπριακής κοινότητας από τον ελληνοκυπριακό και ελληνικό εθνικισμό – «ενωτισμό».

Η Ελλάδα δεν έχει ανοιχτά εθνικά θέματα με τη γειτονική χώρα με την έννοια κατεχόμενων περιοχών και υπόδουλων πληθυσμών. Υπάρχουν ζητήματα διακρατικών σχέσεων τα οποία μια κυβέρνηση της Αριστεράς οφείλει να αντιμετωπίσει με κριτήριο την παγίωση της ειρηνικής συνύπαρξης και της φιλίας των λαών, χωρίς ιμπεριαλιστικές διαιτησίες και ηγεμονίες. Έτσι, δίχως λεονταρισμούς (που οδηγούν σε κωμικοτραγικά επεισόδια όπως αυτό των Ιμίων) και εθνικιστικές αγκυλώσεις οφείλουμε να διεκδικήσουμε και μια κυβέρνηση της Αριστεράς, ακόμα και μονομερώς, να εφαρμόσει:

- Άμεση αναγνώριση της άρνησης στράτευσης και περιορισμός της εναλλακτικής θητείας στο χρόνο της στρατιωτικής – Ελεύθερη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση στο στρατό. Είμαστε κατηγορηματικά αντίθετοι με τη δημιουργία επαγγελματικού στρατού.
- Διακοπή κάθε πολεμικής πτήσης πάνω από το Αιγαίο, ιδιαίτερα των αιματηρών «αναχαιτίσεων», δραστική μείωση των πολεμικών εξοπλισμών και δαπανών, περιορισμός του Εθνικού Εναέριου Χώρου στα έξι μίλια, άμεσος και συνεχής διάλογος των χωρών για τα ζητήματα της υφαλοκρηπίδας και των αποκλειστικών οικονομικών ζωνών με διακηρυγμένο στόχο τη συναινετική διευθέτηση. Εδώ πρέπει να τονίσουμε την ανάγκη αντίθεσης του κινήματος αλλά και της κυβέρνησης της Αριστεράς στις θαλάσσιες εξορμήσεις στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο.
- Άμεση αναγνώριση του εθνικού αυτοπροσδιορισμού στην τουρκική μειονότητα

Προφανώς, το μέγεθος αυτών των κειμένων δεν επιτρέπει την ανάπτυξη θεμάτων όπως το έθνος-κράτος, οι διστορικές ταυτότητες και μύθοι, οι πολλαπλές αναγνώσεις της Ιστορίας κ.λπ. Ισχυριζόμαστε, πάντως, ότι η ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος περιλαμβάνει λαμπρές –και νικηφόρες– σελίδες σύγκρουσης με το έθνος-κράτος, καθώς και άλλες θλιβερές υποταγής στα συμφέροντα των «μητέρων πατρίδων», ότι ακόμα και σε περιόδους κατοχής, όπου το ζήτημα της εθνικής απελευθέρωσης τίθεται επιτακτικά, ο διεθνισμός δεν (πρέπει να) εξαφανίζεται, αλλά αντίθετα είναι ο μόνος που μπορεί να προσδώσει απελευθερωτικό περιεχόμενο στον αντικατοχικό αγώνα, ότι δεν υπάρχει αριστερός πατριωτισμός, αλλά προσχώρηση της Αριστεράς στον (αστικό) πατριωτισμό. Σχηματικά λοιπόν, σχεδόν αξιωματικά, θα αναφερθούμε σε ορισμένα ζητήματα στα οποία η πλειονότητα της Αριστεράς και του ευρύτερου κινήματος επηρεάζεται από την αστική πολιτική και εθνικιστικούς μύθους:

της Θράκης, κατάργηση κάθε διάκρισης στον οικονομικό, εκπαιδευτικό, διοικητικό και θρησκευτικό τομέα, καθώς και των διαιρετικών πολιτικών που το ελληνικό «βαθύ κράτος» εφαρμόζει στην περιοχή. Η επίκληση της Συνθήκης της Λοζάνης από το ελληνικό κατεστημένο για το χαρακτηρισμό της τουρκικής μειονότητας ως μουσουλμανικής είναι απολύτως υποκριτική όχι μόνο γιατί η συγκεκριμένη Συνθήκη επιδίωξε πριν από έναν αιώνα να διαφυλάξει εντελώς διαφορετικές ισορροπίες, αλλά κυρίως επειδή το ελληνικό κράτος πάντοτε αναφέρεται σε Έλληνες της Τουρκίας, της Αλβανίας κ.λπ., ακόμα και σε Βόρεια Ήπειρο...

Κυπριακή δικαιοδική διζωνική ομοσπονδία

Αν και το Σχέδιο Ανάν (το οποίο καταψηφίστηκε από τους Ελληνοκύπριους και υπερψηφίστηκε από τους Τουρκοκύπριους) δεν καταργούσε τον ηγεμονικό ρόλο των «μητέρων πατρίδων» και επιβεβαίωνε τον αντίστοιχο του ιμπεριαλιστικού παράγοντα, αποτέλεσε την πρώτη πραγματική απόπειρα επανένωσης του νησιού, προκαλώντας μεγάλους αγώνες και προσδοκίες χειραφέτησης στη Βόρεια Κύπρο. Η πλειονότητα της ελληνικής Αριστεράς ήταν εναντίον του Σχεδίου, κυρίως από αντιιμπεριαλιστική σκοπιά.

Εδώ οφείλουμε να τονίσουμε το εξής: Αν και πλέον η Αριστερά, σχεδόν στο σύνολό της, συμφωνεί στην ιδέα της δικαιοδικής διζωνικής ομοσπονδίας, από το 1974 και για χρόνια στις διαδηλώσεις της δέσποζε το σύνθημα «όχι διχοτόμηση, όχι ομοσπονδία, Κύπρος ενιαία ανεξάρτητη», πολιτική που έχει μεγάλη ευθύνη και για την πλήρη διχοτόμηση του 1984 (αρνούμενη την ομοσπονδία) αλλά και για τον ευτελισμό της ανεξαρτησίας του νησιού με την παρουσία χιλιάδων τούρκων στρατιωτών, βρετανικών βάσεων κ.λπ.

Ισχυριζόμαστε ότι η δικαιοδική διζωνική (συν)ομοσπονδία είναι μονόδρομος για την Κύπρο και αναγκαία συνθήκη για να κλείσουν πληγές και να αποκατασταθούν αδικίες, κυρίως όμως για να διαμορφωθούν ευνοϊκότεροι όροι για το κοινό μέλλον ελληνοκύπριων και τουρκοκύπριων εργαζομένων.

Είναι βέβαιο ότι μια λύση του Κυπριακού για να είναι βιώσιμη οφείλει να εξασφαλίζει βασικούς όρους οικονομικής και πολιτικής

ΑΦΕΤΗΡΙΑΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΜΕΣΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

διεθνιστική οπτική

δικαιοσύνης μεταξύ των δύο κοινοτήτων, άρα να ενισχύει τον απεγκλωβισμό των Τουρκοκυπρίων από την Τουρκία, αρχής γενομένης με την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων, ταυτόχρονα όμως να εγγυάται τη μη απορρόφησή τους από το πολύ ισχυρότερο ελληνοκυπριακό κράτος με μια σειρά θετικές διακρίσεις σε κρίσιμα ζητήματα όπως το διοικητικό, το προσφυγικό, το περιουσιακό κ.λπ.

Μια τέτοια κατεύθυνση προφανώς υπονομεύεται από την κλιμάκωση της έντασης για τη διαχείριση της κυπριακής (και όχι ελληνοκυπριακής) ΑΟΖ, ένταση για τη δημιουργία της οποίας κύρια ευθύνη έχουν οι μονομερείς και εκβιαστικές ενέργειες της ελληνοκυπριακής κυβέρνησης, καθώς και οι σκοπιμότητες της ελληνικής. Επίσης, από το θέατρο διαλόγου των Αναστασιάδη – Ερόγλου, τη διακοπή των διαπραγματεύσεων μεταξύ των δύο κοινοτήτων και την προσκόλληση της Κυπριακής Δημοκρατίας στο Ισραήλ. Όμως, δεν εξυπηρετείται και από την εμμονή της ελληνοκυπριακής και ελληνικής Αριστεράς να θεωρούν το Κυπριακό πρόβλημα εισβολής και κατοχής και όχι ζήτημα που προκλήθηκε –και συντηρείται από το 1960 μέχρι σήμερα– λόγω κυρίως του ελληνικού και του τουρκικού εθνικισμού και επεκτατισμού – οι συνεχείς καταδικές του ρόλου των βρετανών και αμερικανών ιμπεριαλιστών, αν και έχουν βάση, εφόσον δεν συνδέονται με το ρόλο της «μητέρας πατρίδας» και το ολέθριο έργο του «ενωτισμού» τελικά υποτάσσονται στην εθνικιστική αφήγηση και την αστική πολιτική.

αφηρημένα, το «σωστό όνομα». Αν, π.χ., η γειτονική χώρα επέλεγε να ονομάζεται Ομοσπονδία Μακεδόνων και Αλβανών ή Βόρεια Μακεδονία δεν θα είχαμε πρόβλημα. Έχουμε όμως πρόβλημα με την επιμονή του ελληνικού κράτους να βαφτίσει τη γειτονική χώρα με το όνομα που αυτό θέλει. Θεωρούμε ότι μια κυβέρνηση της Αριστεράς πρέπει να απεγκλωβιστεί από το όνομα, όχι επειδή το απαιτεί η «διεθνής διπλωματία», αλλά γιατί το επιβάλλουν η καλή γειτονία, η αλληλεγγύη και ο διεθνισμός. Το όνομα δεν μπορεί να ξεπερνιέται όταν πρόκειται για αποικιοκρατικές τραπεζικές και τηλεπικοινωνιακές συμβάσεις στη γειτονική χώρα, αλλά να χρησιμοποιείται για την πολιτική απομόνωσή της. Με αυτή την έννοια, εφόσον οι δύο χώρες δεσμευτούν στο αμοιβαίο σεβασμό των συνόρων και απορρίψουν τον αντιιστορικό βλακώδη μύθο ότι καθεμία αποτελεί το μοναδικό απόγονο των Μακεδόνων, η Ελλάδα οφείλει να αναγνωρίσει τη γειτονική χώρα με το συνταγματικό όνομά της.

Προς τούτο έχουν, κατά τη γνώμη μας, μεγάλη σημασία δύο πρωτοβουλίες που πρέπει να αναδειξει το κίνημα και να υλοποι-

ήσει η κυβέρνηση της Αριστεράς:

- Δυνατότητα επιστροφής στην Ελλάδα όσων «μη Ελλήνων» στο γένος (δηλαδή Μακεδόνων) γεννήθηκαν στην ελληνική Μακεδονία μέχρι το τέλος του Εμφυλίου και κατέφυγαν στη βόρεια πλευρά της, καθώς και των συγγενών ή απογόνων τους, όπως ακριβώς όριζε ο νόμος για την επιστροφή των πολιτικών προσφύγων της κυβέρνησης Ανδρέα Παπανδρέου το 1982, που τους εξάιρεσε απολύτως αυθαίρετα.
- Αναγνώριση γλωσσικών και πολιτιστικών δικαιωμάτων, καθώς και πλήρης πολιτική ελευθερία σε εκείνα τα τμήματα του πληθυσμού της ελληνικής Μακεδονίας που αυτοπροσδιορίζονται ως Μακεδόνες («ντόπιοι») και μιλούν, συχνά ως κύρια γλώσσα, τη μακεδονική.

Προφανώς ορισμένα απ' όσα προείπαμε και απ' όσα θα ακολουθήσουν σε κάποιους θα φανούν υπερβολικά και με «υψηλό πολιτικό κόστος». Όμως, αν αυτά έχουν πολιτικό κόστος, οι μισθοί, οι συντάξεις και η ασφάλιση έχουν οικονομικό κ.ο.κ., τότε το μόνο κόστος που θα αποπληρωθεί θα είναι αυτό της ήττας της Αριστεράς και του κινήματος.

Η Δημοκρατία της Μακεδονίας να αναγνωρισθεί με το συνταγματικό όνομά της

Αν και έχουμε αυτή την άποψη από το 1991, ποτέ δεν θεωρήσαμε ότι αυτό είναι, γενικά και

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ:

Το «δίκαιο του εχθρού» και οι φυλακές

Ζούμε σε μια εποχή που ο καπιταλισμός και το διαχρονικό «κόμμα» του, το κράτος (κράτη), με όχημα την κρίση και προκειμένου να ανατρέψουν τις μεταπολεμικές εργασιακές, κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις, συγκροτούν αυτό που ονομάζουμε νεοφιλελεύθερο ολοκληρωτισμό. Το κράτος από εγγυητής της κοινωνικής ειρήνης (φυσικά χωρίς δικαιοσύνη...) μεταλλάσσεται σε επιτελάρχη του κοινωνικού πολέμου κατά των φτωχών – πλέον δεν προστατεύει απλώς τους πλούσιους, όπως έκανε πάντα, γίνεται χορηγός τους. Η κοινοβουλευτική δημοκρατία συρρικνώνεται σε κυβερνητική δημοκρατία, ένα ολιγαρχικό φύλλο συκής, ιδεολογικά ανυπόληπτο μεν, πολιτικά απολυταρχικό δε, που διοικεί με τα πλέον ειλικρινή (με την έννοια του αποκάλυπτου) ψεύδη.

Έτσι, διαμορφώνονται ολόκληρες περιοχές «μη νόμου», όχι απλώς ως νομιμότητα χωρίς δίκαιο (αυτό ίσχυε πάντα, η δικαιοσύνη ήταν ανέκαθεν ταξική), αλλά ως εφαρμοσμένη «βιοπολιτική» στρατηγική εξαίρεσης δικαιωμάτων από απολύτως οριοθετημένες κοινωνικές ομάδες που αντιμετωπίζονται με το «δίκαιο του εχθρού», δηλαδή τον εκ των προτέρων αποκλεισμό τους από κάθε δικαίωμα που αν δεν ήταν αυτοί θα δικαιούνταν. Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες χωρίς χαρτιά, καθώς και οι φυλακισμένοι, ιδιαίτερα οι πολιτικοί και οι ανυπότακτοι κρατούμενοι, βρίσκονται στο κέντρο του «μη νόμου». Τα παραδείγματα είναι πολλά αλλά είναι αδύνατο να αναφερθούν εδώ.

Η άποψή μας για τη φυλακή, τον εγκλεισμό και το «σωφρονισμό», καθώς και για έννοιες όπως η «εγκληματικότητα» και η «ασφάλεια», που αν και ενέχουν αληθείς πλευρές, αποτελούν ιδεολογικές κατασκευές της κυριαρχίας για να νομιμοποιηθεί η καταστολή και να ποινικοποιηθεί η απόκλιση ως κοινωνική νόσος, συνοψίζεται στο εξής: Είμαστε εναντίον της φυλακής όχι απλώς επειδή εκεί οι συνθήκες είναι απάνθρωπες, αλλά κυρίως γιατί είμαστε γενικά κατά της στέρησης της ελευθερίας και επειδή, πάλι σε γενικές γραμμές, θεωρούμε τους φυλακισμένους το πλέον συντηρημένο από τον κοινωνικό κανιβαλισμό (όντας συχνά μέλος του) τμήμα της κοινωνίας.

Με αυτή την έννοια, το ερώτημα που πρέπει να τίθεται δεν είναι ούτε το πολύ ειδικό «και τι θα γίνει με τους βιαστές και τους ειδηχθείς δολοφόνους;» ούτε το πολύ γενικό «ποιες συνθήκες διαμορφώνουν ένα βιαστή ή ένα δολοφόνο;». Οι απαντήσεις δεν μπορεί παρά να είναι σχετικές: Ναι, μπορεί ορισμένοι

να πρέπει να υποστούν κάποια μορφή εγκλεισμού ή ελέγχου για να μη διαπράξουν άλλη βαρβαρότητα, αλλά πόση σχέση έχει αυτό με την υπαρκτή φυλακή; Ναι, οι συνθήκες παίζουν κύριο ρόλο στη διαμόρφωση της ανθρώπινης συμπεριφοράς, αλλά στα αλήθεια πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος ψυχισμός είναι τόσο εύπλαστος και συμμετρικός με τις συνθήκες ώστε ακόμα και στον κομμουνισμό να εξαφανιστούν οι βιαστές και οι δολοφόνοι;

Κατά τη γνώμη μας, το συγκεκριμένο ερώτημα (ή μάλλον δέσμη ερωτημάτων) είναι άλλο: Η φυλακή μειώνει ή αυξάνει την εγκληματικότητα; Την αυξάνει και την αναβαθμίζει. Ο χρόνιος εγκλεισμός, οι ταπεινώσεις και η ψυχοσυναισθηματική εξόντωση που αυτός συνεπάγεται σωφρονίζουν και επανεπιδόσσουν ή εξαγριώνουν και περιθωριοποιούν; Σαφώς το δεύτερο. Και τέλος, η μεγάλη πλειονότητα των φυλακισμένων αποτελεί πραγματικό κίνδυνο για την κοινωνία ή απλώς απειλεί την «έννομη τάξη»; Τα 2/3 των έγκλειστων, αλλοδαποί και εγχώριοι, αποτελούν θύματα της «ποινικοποίησης της φτώχειας», τοξικοεξαρτημένοι οι περισσότεροι, που θα έπρεπε να θεραπεύονται ή να επανεντάσσονται και όχι να βασανίζονται.

Με αυτή την έννοια, το πρόταγμα μιας κοινωνίας χωρίς φυλακές, από το οποίο εκπορεύεται η αλληλεγγύη μας στους έγκλειστους, απαιτείται σήμερα να γίνει συγκεκριμένη πολιτική: Να ανοίξει η φυλακή, απέξω και από μέσα. Θεωρούμε ότι το κίνημα (σε αυτό ο αντιεξουσιαστικός χώρος μπορεί να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο) οφείλει να πιέσει μια κυβέρνηση της Αριστεράς να προχωρήσει σε:

- Νομοθετικές ρυθμίσεις που θα μειώνουν δραστηκώς τις ποινές για τους τοξικοεξαρτημένους, σε συνδυασμό με την έναρξη διαδικασίας για την αποποινικοποίηση της χρήσης ναρκωτικών, αλλά και την απαξίωση και την περιθωριοποίηση του χρήστη, λειτουργία ειδικών κέντρων απε-

ξάρτησης για κρατούμενους χρήστες που θα αποφυλακίζονται προς τούτο και θέσπιση συστηματικών ελέγχων σε δικαστικό επίπεδο για αναίτιες και καταχρηστικές προφυλακίσεις, καθώς και υπερβολικές ποινές σε σχέση με τα εκδικαζόμενα αδικήματα.

- Γενναία μέτρα αποσυμφόρησης των φυλακών με άμεση αποφυλάκιση όσων έχουν καταδικαστεί ως 10 χρόνια και έχουν εκτίσει το 1/3 της ποινής τους, χορήγηση αμνηστίας σε όσους έχουν καταδικαστεί μέχρι 25 και δεν κατηγορούνται για γενετήσια ή αιματηρά εγκλήματα εφόσον εκτίσουν το 1/3 της ποινής τους, μείωση του κατώτερου ορίου έκτισης των ισοβίων στα 12 χρόνια (σήμερα είναι 16) και του ανώτερου στα 16 για τους πολυισοβίτες (σήμερα είναι 25).
- Εφαρμογή σε μαζική κλίμακα του ισχύοντος νόμου για την ημιελεύθερη διαβίωση κρατούμενων, που παραμένει ανεργός, απρόσκοπη χορήγηση αδειών σε όλους τους κρατούμενους που τις δικαιούνται και κατάργηση του εισαγγελικού βέτο, καθώς και κατάργηση των ειδικών πτερυγών απομόνωσης τύπου Γ, θέσπιση της συνεύρεσης κρατουμένων με τους/τις συντρόφους τους τουλάχιστον μία φορά το μήνα.

ΑΦΕΤΗΡΙΑΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΜΕΣΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Τρομοκρατικοί νόμοι και πολιτικοί κρατούμενοι

**Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΩΣ ΠΡΟΣΧΗΜΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ**

Τρομονόμος - Διακρατική συμφωνία έκδοσης
Εξάρση της καταστολής - Δίκη "17 Νοέμβρη"

**Πολιτική Εκδήλωση
Τρίτη 25 Νοεμβρίου 7μ.μ.
Πολυτεχνείο**

ΟΜΙΑΤΗΡ ΕΥΤΙΣΕ: Γ. Κούρτοβικ
Β. Πισσίας
Α. Λεσπέρογλου
Ν. Γιαννόπουλος

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΕΡΙΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΛΩΣΙΜΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΔΙΚΤΥΟ για τα πολιτικά & κοινωνικά δικαιώματα
diktyo@hol.gr τηλ: 210 3813928

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΑΡΘΡΩΣΗ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ**

ΕΥΘΑΝΑΤΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ...
ΤΡΑΝΣΦΟΡΙΚΟΣ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ...
ΑΠΑΙΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ...
ΕΠΙΘΥΜΟΝΙΑΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ...
ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΟΝΙΑΣ ΜΕ ΣΥΝΗΡΟΥΣ...
ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΦΕΡΕΙΣ...
ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΑΝΑΛΤΩΝ...
ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΡΑΝΣΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ...
ΝΕΟΙ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΙ...
ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ - ΥΠΟΠΤΩΝ ΣΤΙΣ ΗΠΙ...
ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ...
ΔΕΣΥΝΟΜΙΚΕΣ ΔΙΑΡΡΟΕΣ ΓΙΑ ΝΗΣΕΣ ΕΥΛΑΛΗΣ...
ΜΠΛΟΚ ΠΑΝΤΟΥ...
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΤΑΔΙΟΥΣ...
ΔΕΣΥΝΟΜΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ...

Α. Ανεξαρτησία...

**ΔΙΚΗ ΑΠΟ ΜΕΙΚΤΟ ΟΡΚΩΤΟ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΩΣ ΜΕΛΗ ΤΗΣ «17Ν»**

**ΔΙΚΤΥΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ**

**ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΚΑΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

**Η απομόνωση
είναι
βασανιστήριο**

**Όχι
στην εξόντωση
των πολιτικών
κρατούμενων**

ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΜΑΪΟΥ **ΠΕΜΠΤΗ 13 ΜΑΪΟΥ**
ΛΑΡΙΣΑ **ΑΘΗΝΑ**
ΣΥΝΑΥΛΙΑ-ΠΟΡΕΙΑ **ΠΟΡΕΙΑ,**
5 μ.μ. **ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ, 7 μ.μ.**

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ 6944 984869

ΔΙΚΤΥΟ
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Εξαρχής διευκρινίζουμε ότι, κατά τη γνώμη μας, οι πολιτικοί κρατούμενοι (προφανώς μιλάμε για τους/τις αγωνιστές-ριες του αντικαπιταλιστικού επαναστατικού χώρου, όχι τους ναζιστές στους οποίους θα αναφερθούμε στη συνέχεια) δεν πρέπει να βρίσκονται στη φυλακή. Δεν αναφερόμαστε μόνο σε όσους αρνούνται το κατηγορητήριο, αλλά και σε εκείνους που αποδέχονται τη συμμετοχή και τη δράση τους σε ένοπλες οργανώσεις. Αυτή η ελάχιστη δημοφιλής άποψή μας (γνωρίζουμε ότι η μεγάλη πλειονότητα της Αριστεράς, κοινοβουλευτικής και άκρας, δεν τους θεωρεί καν πολιτικούς κρατούμενους) πηγάζει από την πεποίθησή μας ότι αποτελούν τμήμα του αντικαπιταλιστικού «στρατοπέδου», ότι δεν απείλησαν την κοινωνία, αλλά το κράτος, το κεφάλαιο και τους μηχανισμούς κυριαρχίας, διεθνείς και εγχώριους.

Τούτων δοθέντων, δεν έχουμε αυταπάτες ότι η μεζών Αριστερά θα συμφωνήσει με την άποψή μας για την ένοπλη μειοψηφική βία, ελπίζουμε όμως (και απαιτούμε) να αντιληφθεί ότι σε βάρος αυτών των *ειδικών κρατούμενων* εφαρμόζονται ειδικές νομοθεσίες, ειδικές

συνθήκες σύλληψης και κράτησης, ειδικές δίκες και καταδίκες. Επομένως, εάν το κράτος τους αντιμετωπίζει ως απόλυτο εχθρό επειδή αμφισβητούν το μονοπώλιό του στη βία, η Αριστερά ας αμφισβητήσει το μονοπώλιό του στην αυθαιρεσία, στην εξαίρεση δικαιωμάτων, στις παραβιάσεις του Συντάγματος σε βάρος των πολιτικών κρατούμενων. Αυτό είναι καθήκον της και επ' ουδενί μπορεί να συσκοτιστεί. Πιστεύουμε ότι μια κυβέρνηση της Αριστεράς πρέπει αμέσως:

- Να καταργήσει τους τρομονόμους και τον κουκουλονόμο, καθώς και όλους τους αντιδημοκρατικούς και ρατσιστικούς νόμους και αποφάσεις.
- Να άρει κάθε ειδική συνθήκη κράτησης των πολιτικών κρατούμενων και να τους χορηγεί κανονικά τις άδειες που δικαιούνται.
- Εφόσον, όπως έχει δεσμευτεί, καταργήσει τους τρομονόμους, οφείλει να αποφυλακίσει όλους τους πολιτικούς κρατούμενους που έχουν καταδικαστεί με αυτούς, γιατί οι ποινές που τους έχουν επιβληθεί θα είναι πλέον μη νόμιμες. Οι

«παλιοί» (Κουφοντίνας, Γιωτόπουλος, Τζωρτζάτος, Κωστήρης), εφόσον έχουν εκτίσει πάνω από το μισό της ανώτερης σήμερα προβλεπόμενης ποινής (13 στα 25), να αφεθούν οριστικά ελεύθεροι – ο Σάββας Ξηρός, που ανήκει στην ίδια κατηγορία, πρέπει ούτως ή άλλως να αποφυλακιστεί αμέσως για λόγους υγείας. Οι πρόσφατα καταδικασθέντες, αν υπάρξει νέα δίωξη, πρέπει όπως ορίζει το Σύνταγμα να παραπεμφθούν σε Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο (με ενεργό και όχι προσηματικό το ελαφρυντικό του «μη ταπεινού ελατήριου») και οπωσδήποτε με τη δυνατότητα αξιοποίησης οποιωνδήποτε μέτρων αμνήστευσης αφορούν κάθε περίπτωση.

Ελπίζουμε –και αγωνιζόμαστε γι' αυτό– η απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων να μην είναι ένα γενικό προπαγανδιστικό σύνθημα, αλλά πρόταγμα και στόχος που θα εμπνεύσει και θα συσπειρώσει πολύ περισσότερους-ες. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι διεκδικήσεις που παραθέτουμε.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ:

Ο ρόλος της αστυνομίας και η καταστολή

Η αστυνομία αποτελεί τον πλέον αντιδημοκρατικό και αντικοινωνικό θεσμό του αστικού κράτους. Ιδιαίτερα τις δύο τελευταίες δεκαετίες, με συνεχή ανοδική τάση, στο φόντο της αυταρχοποίησης του πολιτικού συστήματος και της έντασης της καταστολής των κοινωνικών αγώνων και των πολιτικών αντιστάσεων, η αστυνομία έχει αποκτήσει πλήρη χαρακτηριστικά σώματος πραιτοριανών, απολύτως ανέλεγκτου, αυθαίρετου και διεφθαρμένου. Η ιδεολογική, πολιτική και οικονομική αναβάθμισή της σε πυλώνα «διατήρησης της κοινωνικής ειρήνης και συνοχής», καθώς και «προστασίας της ασφάλειας των πολιτών», σε συνδυασμό με την ανάδειξή της στο μοναδικό κρατικό μηχανισμό απορρόφησης της νεανικής ανεργίας, συνετέλεσαν στη νομιμοποίηση και αποδοχή της από ευρύτατα τμήματα του πληθυσμού, που βέβαια μειώνονται στα μνημονιακά χρόνια. Η απλόχερη πολιτική και δικαστική ασυλία στην αστυνομική αυθαιρεσία και βία, η «επιχειρησιακή αναβάθμιση» των σωμάτων ασφαλείας (ιδιωτικός και βαρύς οπλισμός, στρατιωτική εκπαίδευση, ειδικά σώματα κ.λπ.) και η σκόπιμη καλλιέργεια από τις εκάστοτε πολιτικές και αστυνομικές ηγεσίες κλίματος πολέμου με την κοινωνία έχουν απογειώσει τη φασιστικοποίηση μεγάλου τμήματος των αστυνομικών και την ανοιχτή τρομοκρατία (ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια, εξευτελισμοί κ.λπ.) σε βάρος πρωτίστως των μεταναστών, αλλά, σε μαζική κλίμακα πλέον, και εναντίον αγωνιζόμενων ανθρώπων και «αποκλινοσών» ομάδων.

Η αστυνομία δεν μπορεί να εκδημοκρατιστεί γιατί από τη φύση της, καταστατικά, δεν μπορεί ούτε να λειτουργήσει ούτε να δράσει δημοκρατικά. Στον παρόντα χρόνο, μάλιστα, ιδιαίτερα αν μια κυβέρνηση της Αριστεράς εφαρμόζει ριζοσπαστικές πολιτικές, η αστυνομία θα αποτελέσει (μαζί με την ΕΥΠ και ανώτατα δικαστήρια) τον σιδηρούν βραχίονα του εχθρού στην υλοποίηση του αντεπαναστατικού σχεδίου. Δεν κινδυνολογούμε, υπάρχουν πολλές τέτοιες εμπειρίες ανά τον κόσμο, αρκεί να θέλει κάποιος να τις μάθει. Ποιος μπορεί να αποκλείσει σε ενδεχόμενη σύγκρουση με το διεθνές παράγοντα, αποσύρει κεφαλαίους κ.λπ. να υπάρξουν μαζικές (ακροδεξιές διαδηλώσεις και αστυνομικές προβοκάτιες ή «λευκές απεργίες» αστυνομικών «επειδή τους δένει τα χέρια ο ΣΥΡΙΖΑ»; Γνωρίζουμε ότι αυτό δεν είναι το πιθανότερο σενάριο,

γιατί η κυβέρνηση θα υποχωρήσει και όχι γιατί ο αντίπαλος θα υποκύψει, ωστόσο οφείλουμε να ενημερώσουμε ότι σπάνια η ιστορία γράφτηκε με τα πιθανότερα σενάρια.

Αν λοιπόν, όπως προαναφέρουμε, «η φυλακή πρέπει να ανοίξει», αντίθετα «η αστυνομία πρέπει να κλείσει»: Να γίνει πιο εσωστρεφής, λειτουργώντας περισσότερο ως κοινωνική υπηρεσία και περιορίζοντας δραστικά την αστυνομοκρατία, πιο μικρή, καταργώντας τα ειδικά σώματα και μετατάσσοντας (λείμαστε κατά των απολύσεων...) ένα μέρος του προσωπικού της σε άλλες υπηρεσίες (τροχαία κυκλοφορία, πρώτες βοήθειες, δασοπροστασία, δημοτική καθαριότητα κ.λπ.) και πιο ελεγχόμενη από την κοινωνία, με νομοθετικά κατοχυρωμένους συστηματικούς ελέγχους των πάσης φύσεως αστυνομικών τμημάτων και δραστηριοτήτων τόσο από ανεξάρτητες αρχές όσο, κυρίως, από επιτροπές δήμων, φορέων και ενδιαφερόμενων πολιτών. Προφανώς, τα προηγούμενα δεν εκδημοκρατίζουν την αστυνομία (γι' αυτό και μεσοπρόθεσμα, ως αναγκαίος όρος για την αντικαπιταλιστική μετάβαση, στόχος πρέπει να είναι η αντικατάστασή της από ένα σώμα που θα συνδυάζει τους ρόλους της κοινωνικής υπηρεσίας και της λαϊκής πολιτοφυλακής), αποτελούν ωστόσο φραγμό στη φασιστικοποίηση, την αυθαιρεσία, την αστυνομοκρατία και την ασυλία, μειώνοντας, στον έναν ή τον άλλο βαθμό, το φόβο των πολιτών και των κινημάτων απέναντι στην αστυνομία.

Με αυτή την έννοια, διαφωνούμε ριζικά με τις δημόσια διατυπωμένες θέσεις του Τμήματος Σωμάτων Ασφαλείας του ΣΥΡΙΖΑ (που απέχουν τόσο από τις απόψεις του κόμματος όσο, πολύ περισσότερο, από εκείνες του Τμήματος Δικαιωμάτων) γιατί αποτελούν μια κοινότοπη έκθεση ιδεών που δεν αμφισβητεί στο ελάχιστο καταστατικές έννοιες όπως η αστυνόμευση και καταλήγει σε ανεκδιήγητες προτάσεις όπως η μετατροπή της Ομάδας Δέλτα σε «λαϊκή αστυνομία» και η θέσπιση «συνηγόρου του αστυνομικού».

Στον αντίποδα αυτής της συντηρητικής προσέγγισης κινείται μια άλλη, μαξιμαλιστική και υπερβατική, άποψη, εξίσου προβληματική όμως από άλλη πλευρά, η οποία ενδημεί σε τμήματα του αναρχικού χώρου και συνίσταται απλουστευτικά στο εξής: Εφόσον διαθέτουμε τις επιχειρησιακές δυνατότητες και δεν

κινδυνεύουμε (εμείς οι ίδιοι) από συντριπτική καταστολή, στην εξέλιξη μιας διαδύωσης χτυπάμε σύμβολα της κυριαρχίας (τράπεζες, πολυκαταστήματα κ.λπ.) ανεξάρτητα από τις ευρύτερες πολιτικές συνθήκες και τις επακόλουθες συνέπειες. Φανταζόμαστε όμως μια μαζική διαδύωση χωρίς παρουσία της αστυνομίας επί κυβέρνησης της Αριστεράς στην οποία θα γίνουν τέτοιες επιθέσεις; Θα ακολουθήσει κόλαση... ΜΜΕ, Δεξιά, επιμελητήρια και φορείς κάθε είδους θα εξαπολύουν ουρανομήκεις κραυγές κατά της «άνικανης και φιλοαναρχικής» κυβέρνησης. Και τότε η κυβέρνηση πιθανότατα θα αναδιπλωθεί και «εμείς» θα συνεχίσουμε ικανοποιημένοι, γιατί «αποδείχθηκε ο καθεστωτικός ρόλος του ΣΥΡΙΖΑ», και περικυκλωμένοι από την αστυνομία το δρόμο μας. Πιστεύουμε λοιπόν ακράδαντα ότι ειδικά σε αυτές τις συνθήκες η ανάπτυξη της διεκδικητικότητας και της μαχητικότητας του κινήματος κυριολεκτικά ταυτίζεται με την οργάνωση της αυτοπεριφρούρησής του και την οριοθέτηση των χώρων ελευθερίας και των μορφών δράσης του.

Θεωρούμε ότι μια κυβέρνηση της Αριστεράς πρέπει να θέσει σε άμεση προτεραιότητα, καθώς αποτελούν ώριμα αιτήματα όλου του κινήματος και ευρέων τμημάτων της κοινωνίας, τα ακόλουθα:

- Τη διάλυση των ΜΑΤ και των Ομάδων Δίας και Δέλτα.
- Την απαγόρευση χρήσης χημικών και οπλοφορίας από αστυνομικούς σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, καθώς και κατοχής ιδιωτικού όπλου ή οπλοφορίας εκτός υπηρεσίας.
- Την άμεση διαθεσιμότητα του αστυνομικού που θα διωχθεί για κακοποίηση οποιουδήποτε ανθρώπου (ανεξάρτητα από την εθνική του καταγωγή ή το καθεστώς παραμονής του στη χώρα) και την απόταξή του εφόσον καταδικαστεί τελεσίδικα.
- Τη σύσταση ανεξάρτητης πολιτικής υπηρεσίας που θα παραλαμβάνει και θα εξετάζει καταγγελίες πολιτών κατά αστυνομικών, με δυνατότητα ενημέρωσης του αρμόδιου εισαγγελέα.
- Την απαγόρευση να λειτουργούν τα αστυνομικά τμήματα ως χώροι προφυλάκισης ή επ' αόριστον κράτησης όπως λειτουργούν σήμερα για τουλάχιστον 4.000 Έλληνες και αλλοδαπούς.

ΑΦΕΤΗΡΙΑΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΜΕΣΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Οι ναζιστές πρέπει να καταδιώκονται από το κίνημα και να διώκονται από το κράτος

Η περσινή δίωξη κατά της ηγεσίας και στελεχών της Χρυσής Αυγής άνοιξε τη συζήτηση στην Αριστερά και το ευρύτερο κίνημα για το κατά πόσο το κράτος μπορεί να διώκει τους φασίστες και για το ποια πρέπει να είναι η δική μας στάση. Η οικονομία αυτού του κειμένου δεν επιτρέπει να αναφερθούμε στη γενική σχέση φασισμού και κράτους, ούτε στις ειδικές συγκυρίες και τις συγκεκριμένες πολιτικές που επέτρεψαν –και εξέθρεψαν– την ανάπτυξη της ναζιστικής οργάνωσης για να στραφούν στη συνέχεια εναντίον της, εξάλλου έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στα συγκεκριμένα ζητήματα. Οπότε εδώ θα περιοριστούμε σε ορισμένες διευκρινίσεις που αφορούν τη συζήτηση που προαναφέραμε:

- Η κυβέρνηση Σαμαρά προφανώς δεν άσκησε τη δίωξη στη Χ.Α. από αντιφασιστικά κίνητρα (δεν υπάρχει κρατικός αντιφασισμός όπως δεν υπάρχει και κρατικός αντικαπιταλισμός επειδή το κράτος εθνικοποιεί μία ή περισσότερες τράπεζες). Επίσης, δεν το έκανε για πολιτικά οφέλη (θα μπορούσε να το είχε κάνει αμέσως μετά τις εκλογές του 2012, είχε πολλές ευκαιρίες), αλλά για να μη βλαφτεί περισσότερο. Μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα αμαυρωνόταν οριακά η διεθνής εικόνα της, διαμορφωνόταν πλατιά η εντύπωση της πλήρους ομηρίας της από τους ναζιστές και κλιμακώνονταν μια ρωμαλέα αντιφασιστική αλλά και αντικυβερνητική διαμαρτυρία. Ο Σαμαράς «έκαψε» ένα συγγενή και ενδεχόμενο σύμμαχο γιατί του υπονόμεισε την ύπαρξή του στο παρόν. Ας μην ξεχνάμε ότι το κράτος χρησιμοποιεί το φασισμό και σε ειδικές περιόδους ταυτίστηκε μαζί του, αλλά δεν είναι το ίδιο πράγμα. Μιλώντας δε για την Ελλάδα, ασφαλώς έχουμε φασισμό στο κράτος, αλλά όχι φασιστικό κράτος.
- Η δίωξη, λοιπόν, της Χ.Α. δεν αποτελεί επιθετική κίνηση της κυβέρνησης αλλά αμυντική, δεν την ενίσχυσε εκλογικά (βεβαίως αν δεν την είχε κάνει πιθανότατα θα είχε βλαφτεί περισσότερο) και οπωσδήποτε, αν και δεν επηρέασε την εκλογική επιρροή των ναζιστών, μείωσε την πολιτική ορμή τους και, κυρίως, τη δολοφονική τρομοκρατία τους, θέτοντάς τους ταυτόχρονα σε ομηρία. Θεωρούμε τη δίωξη θετική όχι μόνο για λόγους δικαιοσύνης, όχι μόνο γιατί χιλιάδες

μετανάστες έχουν πάρει μια ανάσα, όχι μόνο γιατί έχουν τρομάξει ή έστω αποθαρρυνθεί πολλά καθάρματα, αλλά κυρίως γιατί η δίωξη καθαυτή εκφράζει ένα θετικό συσχετισμό για το κίνημα, πράγμα που φαίνεται και από την ανάπτυξη πολλών αντιφασιστικών πρωτοβουλιών και κινητοποιήσεων, αλλά και από την εδραίωση στη δημόσια συζήτηση της άποψης να αντιμετωπιστεί δραστικά ο φασισμός. Ποιος θυμάται πλέον τις ανεκδιήγητες προτροπές «μην ασχολείστε μαζί τους γιατί τους ηρωποιείτε» που μας απηύθυναν τα προηγούμενα χρόνια ουκ ολίγοι αριστεροί ευρέος φάσματος;

- Διαφωνούμε ριζικά με εκείνη τη μανιχαϊστική και παράλληλα στατική άποψη που συνοψίζεται στο «αντί να τους διαλύσουμε εμείς αφήσαμε να το κάνει το κράτος», που την πρώτη περίοδο μετά τη δίωξη προκάλεσε αρκετή αμηχανία. Είναι απολύτως αφελής (λες και μπορούσαμε και δεν το κάναμε...), ακυρώνει την αντιφασιστική δράση όλων των προηγούμενων χρόνων και το ρόλο του κινήματος στην απόφαση της δίωξης και διαμορφώνει ένα παραλυτικό πλαίσιο όπου μεταξύ βαρβαρότητας και κομμουνισμού ή αναρχίας δεν διεκδικούμε τίποτα περισσότερο από την αυτοπραγμάτωσή μας. Δηλαδή, μέχρι τη διάλυση της αστυνομίας δεν διεκδικούμε (από το κράτος) την κατάργηση των ΜΑΤ;

Διαφωνούμε επίσης και με εκείνη την προσέγγιση που διατυπώνει (συχνά νομικά βάσιμες) αντιρρήσεις για την αρτιότητα του κατηγορητηρίου εναντίον των ναζιστών και επιφυλάξεις μήπως όλα αυτά τελικά στραφούν κατά του κινηματικού χώρου. Δεν ισχύει τίποτα από τα δύο. Το κράτος έχει στραφεί πολύ νωρίτερα και πολύ σκληρότερα κατά του χώρου μας, έχει χρησιμοποιήσει απολύτως

σαθρά και κατασκευασμένα κατηγορητήρια εναντίον μας, επομένως δεν χρειάζεται το πρόσχημα της δίωξης της Χ.Α. για να το επαναλάβει και οπωσδήποτε στην επικείμενη δίκη των ναζιστών θα τους αντιμετωπίσει με πολύ μεγαλύτερη αντικειμενικότητα και επιείκεια από όση, π.χ., είχε απέναντι στους κατηγορούμενους για την υπόθεση 17 Νοέμβρη – τους επαναστάτες τους μισούν, οι ναζιστές τους ενόχλησαν...

- Θεωρούμε ότι οι ναζιστικές και οι φασιστικές οργανώσεις στις αστικές δημοκρατίες πρέπει να απαγορεύονται (εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι αυτή η άποψη συναντά μεγάλες διαφωνίες στο ευρύτερο κίνημα, αλλά και στο εσωτερικό του Δικτύου). Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τη λειτουργία της δημοκρατίας –είναι εχθροί κάθε έννοιας δημοκρατίας–, ούτε κανενός είδους τακτικισμός του τύπου «αν απαγορεύσουν αυτούς θα απαγορεύσουν και εμάς» μπορεί να επιτρέψει την ανοχή απέναντί τους. Εξάλλου, οι απαγορεύσεις αποτελούν καθαρά ζήτημα κοινωνικοπολιτικού συσχετισμού, δεν είναι ντόμινο. Επιμένουμε ότι οι εχθροί της ελευθερίας δεν πρέπει να έχουν οποιαδήποτε ελευθερία. Οι ναζιστικές και οι φασιστικές οργανώσεις είναι «συλλογικός δολοφόνος» των φτωχών, των μεταναστών, των διαφορετικών, απειλούν ευθέως την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια. Με αυτή την έννοια, σε ό,τι αφορά την επικείμενη δίκη της Χ.Α., διαφωνώντας με την πλειοδοσία στη χρήση των τρομονόμων που υιοθετούν ορισμένες οργανώσεις του κινήματος, προφανώς επιδιώκουμε όσοι σχεδίασαν, οργάνωσαν και πραγματοποιήσαν τη συνολική δολοφονική δράση της ή επιμέρους ενέργειες να τιμωρηθούν με τις μέγιστες των ποινών.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Μετανάστες και πρόσφυγες στον αστερισμό της κρίσης και της εξαίρεσης δικαιωμάτων

Στα περίπου 25 χρόνια μαζικής παρουσίας μεταναστών-ριών στην Ελλάδα και αναπτυσσόμενων προσφυγικών ρευμάτων πολλά έχουν αλλάξει σε αυτή τη χώρα. Συνοπτικά: Άλλαξε η σύνθεση της εργατικής τάξης, έγινε πολυεθνική, αλλά με ένταση της εκμετάλλευσης και μεγαλύτερο ενδοταξικό ανταγωνισμό· η ξеноφοβία και ο ρατσισμός αυξήθηκαν, με περιοδικά ζενίθ, αλλά δυστυχώς χωρίς να δිර-το κράτος, και ιδιαίτερα στην αστυνομία, τη δικαιοσύνη και τις φυλακές, οικοδόμησε –και συνεχίζει– ένα ολοκληρωτικό πλέγμα εξαίρεσης δικαιωμάτων των μεταναστών και των προσφύγων και εφαρμογής του «δικαίου του εχθρού» σε βάρος τους· παρότι, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, οι συνθήκες ζωής μεγάλων τμημάτων του εγχώριου πληθυσμού (άνεργοι, επισφαλείς κ.λπ.) συγκλίνουν με εκείνες των μεταναστών, δεν πρόκειται να ταυτιστούν με κομβική διαφορά την «ασφάλεια διαμονής» και ό,τι επακόλουθο, πραγματικό ή φανταστικό, προκαλεί αυτή· οι διεθνείς συνθήκες συνεχίζουν να ενισχύουν την (εξαναγκαστική) μετανάστευση και, ιδιαίτερα στην Εγγύς Ανατολή, απογειώνουν την (καταναγκαστική) προσφυγοποίηση.

Όλα αυτά τα χρόνια η ευρύτερη Αριστερά, ο αντιεξουσιαστικός χώρος, το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα και πολλές κοινωνικές οργανώσεις, με διαφορετικούς ρυθμούς και χαρακτηριστικά βέβαια, κράτησαν φιλομεταναστευτική και αντιρατσιστική στάση. Έγιναν πολλά, δημιουργήθηκε ένα μειοψηφικό αλλά ρωμαλέο αντιρατσιστικό και –στη συνέχεια– αντιφασιστικό κίνημα, διαμορφώθηκαν αξιόλογες δομές αλληλεγγύης και ασπίδες προστασίας των οικονομικών και πολιτικών προσφύγων.

Η κατάσταση στην Ελλάδα γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Τούτο οφείλεται και σε «υποκειμενικούς» και σε «αντικειμενικούς» λόγους: Η ένταση των πολέμων κάθε είδους στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, την υποσαχάρια κυρίως Αφρική και την Κ.Α. Ασία υποχρεώνει εκατομμύρια ανθρώπους να κινούνται προς την Ευρώπη. Η Ελλάδα λόγω της γεωγραφικής θέσης της αποτελεί σύνορο και πρώτο σταθμό στο δρόμο προς τη Δύση. Ωστόσο, εξαιτίας αμιγώς πολιτικών επιλογών των κυβερνώντων και της ΕΕ λειτουργεί ως οχυρό στην είσοδο από την Ανατολή (FRONTEX, κέντρα κράτησης μεταναστών, επιχειρήσεις-σκουπία, επ' αόριστο κράτηση, απελάσεις,

πνιγμοί κ.λπ.) και παράλληλα ως τείχος στη φυγή προς τη Δύση (άρνηση –ή πολύχρονη παραμονή– χορήγησης ασύλου και άλλων ταξιδιωτικών εγγράφων, ασφυκτικοί έλεγχοι στα δυτικά λιμάνια της χώρας, ευλαβική προσήλωση στις συμφωνίες του Δουβλίνου κ.λπ.).

Έτσι, μια μικρή και σε άθλια οικονομική κατάσταση χώρα, με ελάχιστη δυνατότητα να προσφέρει την προστασία που δικαιούνται οι πρόσφυγες, εγκλωβίζει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που θέλουν να φύγουν, υποχρεώνοντάς τους να περιφέρονται σε υποβαθμισμένες περιοχές κυρίως της Αθήνας, εξευτελίζοντας κάθε έννοια ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, ενισχύοντας τα εγχώρια και αλλοδαπά κυκλώματα εκμετάλλευσης της διακίνησης και βεβαίως εξαγριώνοντας τους ταλαιπωρημένους –και συνήθως δυσανεκτικούς και ξενοφοβικούς– ντόπιους κατοίκους των γειτονιών που συνωστίζονται όχι με δική τους ευθύνη οι νεοπρόσφυγες.

Φαύλος κύκλος; Και ναι και όχι. Είναι βέβαιο ότι για να αλλάξει ριζικά η κατάσταση πρέπει να ανατραπούν διεθνώς οι συνθήκες που προκαλούν τη μετανάστευση (πολλά δε μάλλον την προσφυγοποίηση) ως εξαναγκαστική φυγή και όχι ως δικαίωμα στη μετακίνηση, εννοώντας τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, τις δικτατορίες και τις κατοχές, τη λεηλασία οικονομιών, την ερημοποίηση, την αρπαγή φυσικών πόρων και πλουτοπαραγωγικών πηγών, το βρόχο του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, τη δημιουργία δικτατορικών «στρατών τεράτων» τύπου ISIS κ.λπ. Ταυτόχρονα, να ανατραπούν στην Ευρώπη εκείνες οι δομές και οι πολιτικές που, ενώ προκαλούν –και συχνά χρειάζονται– τη μετανάστευση, αντιμετωπίζουν τους οικονομικούς και πολιτικούς πρόσφυγες ως εισβολείς, που, ενώ καταργούν τα σύνορα για τα κεφάλαια και τους στρατούς, αρνούνται το δικαίωμα στη μετακίνηση στους φτωχούς.

Βέβαια, δεν μπορούμε να περιμένουμε το διεθνές σοσιαλισμό για να δράσουμε εδώ και τώρα, ούτε όταν δίπλα μας πεθαίνουν άνθρωποι να αρκούμαστε σε γενικές καταγγελίες και εσχολογίες. Η στρατηγική μας, του αντικαπιταλιστικού διεθνισμού και των ανοιχτών συνόρων, της ταξικής ενότητας και του μετώπου των φτωχών, υπερβαίνει τόσο τον προγραμματικό ορίζοντα του

ΣΥΡΙΖΑ όσο και τις πραγματικές πολιτικές δυνατότητες μιας αριστερής κυβέρνησης σήμερα. Ωστόσο, μας επιβάλλει και μας επιτρέπει να καταθέσουμε μια σειρά από προτάσεις τις οποίες μια κυβέρνηση της Αριστεράς οφείλει και μπορεί να υλοποιήσει. Συγκεκριμένα:

- Να κλείσει αμέσως όλα τα κέντρα κράτησης και να αποφυλακίσει όλους τους μετανάστες που κρατούνται σε αστυνομικά τμήματα επειδή απλώς δεν έχουν χαρτιά. Να απαγορεύσει τις αποτρεπτικές-δολοφονικές επιχειρήσεις του Λιμενικού στο Αιγαίο.
- Να δημιουργήσει ανοιχτά κέντρα φιλοξενίας στην περιφέρεια και τις μεγάλες πόλεις (το κόστος τους δεν θα είναι μεγαλύτερο από αυτό των στρατοπέδων συγκέντρωσης), αξιοποιώντας, ιδιαίτερα στην Αττική, άδεια δημόσια και δημοτικά κτίρια.
- Να επισπεύσει και να απλοποιήσει τη διαδικασία έκδοσης πολιτικού ασύλου, ιδιαίτερα για τους πρόσφυγες από περιοχές πολέμου, να εφοδιάζει με ταξιδιωτικά έγγραφα όσους θέλουν να φύγουν από τη χώρα, να μη διστάσει να πάρει ακόμα και έκτακτα μέτρα όπως η δημιουργία καταυλισμών για τη στοιχειώδη στέγαση και σίτιση προσφύγων σαν αυτούς που έρχονται από τη Συρία.
- Να επανανομιμοποιήσει όσους-ες έχασαν την άδεια παραμονής τους λόγω έλλειψης ενσήμων, διαχωρίζοντας τη νομιμοποίηση από την ασφάλιση, να εξασφαλίσει τη δωρεάν πρόσβαση των μεταναστών-ριών σε όλες τις βαθμίδες της υγείας, να αρχίσει σε τακτό διάστημα την καταγραφή όσων επιθυμούν να παραμείνουν στην Ελλάδα με την προοπτική μιας νέας νομιμοποίησης.
- Να άρει με νομοθετικές και άλλες πρωτοβουλίες τους ρατσιστικούς φραγμούς στη χορήγηση υπηκοότητας στους επί μακρόν διαμένοντες αλλοδαπούς που το επιθυμούν και βεβαίως στα παιδιά που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Ελλάδα. Οι αλλοδαποί εργαζόμενοι δεν είναι ξένοι, είναι οργανικό τμήμα της πολυεθνικής εργατικής τάξης σε αυτή την χώρα, οπότε η πολιτογράφησή τους πρέπει να αποτελεί προτεραιότητα για το κίνημα και την Αριστερά.